

Să cauți ce contează, nu doar ce-ți aduce folos

Cuvântul „oportunism” sună, la prima vedere, destul de nevinovat. S-a ivit o ocazie și te-ai folosit de ea: ce e rău în asta? Și totuși, când spunem despre cineva că este oportunist, nu o mai spunem ca pe un compliment. Ne gândim la omul care umblă după foloase și care se apropie de oameni sau de lucruri doar pentru ce poate scoate din ele.

Diferența dintre cele două sensuri este mai importantă decât pare, mai ales când vine vorba de lucrurile care contează cel mai mult. Dumnezeu ne-a făcut ca să semănăm cu El și să trăim împreună cu El pentru totdeauna. Poți să-ți dorești asta și totuși să ratezi esențialul, dacă o tratezi ca pe o investiție. Mesajul este simplu: nu e de ajuns să vrei să ajungi într-un loc bun; contează în ce fel de om te schimbi pe drum.

Să luăm un exemplu pe care îl cunoaștem cu toții. Doi tineri se apreciază și se îndrăgostesc, fără niciun interes material. Părinții, care stau mai cu picioarele pe pământ, își doresc pentru copiii lor și un trai sigur. E o grijă firească. Doar că uneori grija aceasta alunecă greșit. Sunt părinți care, din sărăcie, le-au spus copiilor: „Noi am început de la nimic și nu vrem ca tu să începi de la nimic”, și i-au împins să caute un partener mai înstărit. Aceasta se numește oportunism, și strică tocmai partea cea mai de preț: dragostea însăși. Ea poate fi stârnită din afară, prin avantaje, și poți avea impresia că iubești. Dar adevărul iese la iveală după ani: ce ne-a ținut pe loc, de fapt, au fost alte lucruri, iar ce era esențial a fost căutat foarte puțin.

La fel se întâmplă și în relația cu Dumnezeu. Mulți își doresc viața veșnică, să ajungă într-un loc bun, nu într-unul rău. E o dorință bună. Dar dacă acesta este singurul lor țel, pierd din vedere ce a vrut Dumnezeu pentru ei. El nu vrea doar să ne ducă undeva, ci să ne schimbe din interior, pas cu pas, ca să ajungem iar asemenea Lui. Răul ne-a îndepărtat de această asemănare, iar prin Isus Hristos ea poate fi refăcută. Ținta este Împărăția Lui dreaptă și curată, dar drumul către ea trece prin felul în care ne înnoim.

Ce înseamnă concret asta? Înseamnă să căutăm mai întâi lucrurile de sus, adică ce vine de la Dumnezeu: inima plină de îndurare, bunătatea, smerenia, blândețea, răbdarea, iertarea, iar peste toate dragostea. Cuvântul „mai întâi” înseamnă aici „prioritar”. Dacă le căutăm cu adevărat, roadele vin. Dacă nu, rezultatele sunt slabe, oricâtă dorință de rai am avea.

Să fim atenți și la o capcană subtilă. Când ne gândim la ce este rău, ne gândim de obicei la lucruri mari. Dar tot ce nu vine de la Dumnezeu rămâne al nostru, firesc și pământesc, chiar dacă arată respectabil. Blândețea, de pildă, nu apare de la sine. Un om poate alege o viață mai curată, mai cuminte și mai potrivită după măsura oamenilor, fără să devină prin asta mai blând, mai răbdător, mai asemenea lui Dumnezeu. Pentru asta trebuie să luăm în mod deliberat lucrurile care vin de la El și să le facem comoara noastră.

Isus Hristos a spus că împărăția lui Dumnezeu seamănă cu o comoară găsită într-un câmp: omul care o găsește, de bucurie, vinde tot ce are ca să o cumpere. Poate ți s-a părut ciudat să dai tot pentru un singur lucru. Dar nu ai de ce să-l vezi ca pe un sacrificiu: omul acela este mulțumit, pentru că știe ce a găsit. Comoara pentru noi este chipul lui Hristos format în noi, adică roadele lui Dumnezeu din noi. Dacă ne preocupăm de ele zilnic, încep să apară și să capete gust, iar oamenii din jur le simt: blândețea noastră devine cunoscută tuturor.

Mai e un lucru: nu pe alții trebuie să-i judecăm după asta. Dacă vedem un om care se poartă aspru sau nepriceput, aducerea aminte este mai întâi pentru noi: noi cât am căutat blândețea în anii care au trecut? Nu avem de ce să-l disprețuim pe cel care e mai la început de drum, pentru că toți trecem printr-o școală. Totuși, suntem chemați să investim în ce contează, nu doar în ce ne aduce folos.

Ce caută omul, până la urmă? Odihnă. Și o găsește nu în calcule, ci în lucrurile care vin de la Dumnezeu. Cum să fiu blând? Cum să răspund cu răbdare? Cum să nu spun o vorbă aspră, cum să nu-l fac pe cel de lângă mine să se poticnească, ci să-l ajut să rămână pe drum? Este o investiție mică, dar frumoasă, pentru că aduce pace sufletului. Și ne apropie de planul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru noi: să ajungem asemenea Lui și să trăim cu El pentru totdeauna.